

MISJONS- RØSTEN

VINTERHEFTE 1939-40

MISJONS-RØSTEN

Pris 50 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Vinterhefte 1939-40.

nummer 22-24.

Desember 1939.

11. årgang.

Den eneste redning.

Verden er dødssjuk og vander seg i mørke. Den fred som englene sang om hin natt synes å være bannlyst på jorden. Enda folk flest hater krig, er i dette øyeblikk millioner midt oppe i det. Selv de nøytrale land ruster febrilsk for å være best mulig beredt å forsvare «sin fred» med våpenmakt. Håpet om å få alt ordrett ved forhandlingsbordet har strandet. Den i vår tid så høyt lovpriste sivilisasjon er ikke formådd å løfte folket ut av egoismens brutalitet. En skuffelse for alle som har trodd at nå har vi nådd så langt at krig er utenkelig. — Å nei, det er ikke så greit å tape engler av folk så lenge djevelen dominerer i hjertet.

Var det feil at englene sang om fred?

Langt ifra.

Millioner har siden den gang opplevet å få denne fred inn i sine hjerter og sunget om den. Den fred som Frelseren fikk istand ved å gi sitt liv og blod på Golgata.

Her er veien til fred for det enkelte individ og for nasjonene. Først når Gud får gripe inn i et menneskeliv styrtes den onde fra hjertets trone, og Kristus selv inntar hans plass. Da har vedkommende fått freden inn i seg og tenker fred for en og hver.

Fikk leder og folk en sådan opplevelse ville freden dermed være sikret.

Tenk hvilken glede som da ville «vederfares alt folket».

Verden blir hva folket gjør den til. Der er ondskap nok i menneskene til å gjøre den til et helvede, og det gjør de i disse dager; men om alle tok imot Kristus Jesus ville den forvandles til et paradis.

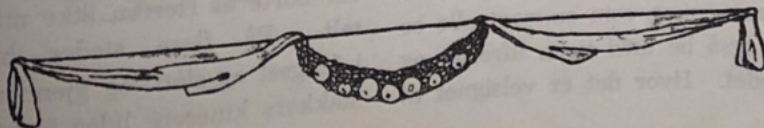
Nei, sivilisasjon gjør ikke folk nye; men dersom noen er i Krisus, da er han en ny skapning, det gamle er forbiganget, se alt er blitt nytt. (2. Kor. 5, 17).

For tiden er ikke utsiktene lyse i denne verden. Massen roper som fordom: «Bort med Ham!» Allikevel er Kristus vår eneste vei til redning, og denne eneste vei er du og jeg satt til å peke på så lenge vi er her til huse, og det vil vi gjøre enten folk vil høre på oss eller ei.

Men Gud være lov. Utsiktene er dog lyse for dem som tror. Løftet om hans gjenkomst er for hånden. Vi skal rykkes opp for å møte Ham i luften, og når Han, Fredsfyrsten tar regjeringstøylene i sin hånd, da blir der fred på jorden.

Vi sier med Johannes på øyen Patmos: «Amen, ja kom, Herre Jesus!»

Math. Støve.

Med evangeliet i krigens land

Brev fra Bundtland og Frellumstad.

«Til all din pris vil jeg legge ny pris!»

Salmen 71, 14.

Som nye skapninger i Kristus Jesus har vi meget å takke Herren for. I samfundet med Jesus opplever vi underbare ting, ja daglig lærer vi å kjenne Ham bedre og bedre. Hva må det så bli en dag når vi fullt ut får kjenne Ham som vi har trodd på her nede. Vår takk og pris til Lammet som kjøpte oss så dyrt — blir så alt for liten. Etter hvert som vi ser Herren utrekker sin arm for å bevare sine små lam, som må gå gjennom berg og dal, så vil vi si som David: «Til all din pris vil vi legge ny pris». Halleluja!

Det er nå en stund siden vennene hørte ifra oss; men vi har dermed ikke glemt en av dem. Priset være Herren for forbønnens fortrolige samfund, der kjenner vi er dere meget nær og denne vei løfter over alt. I sammen, før vi forlot Kiao-chiang for å ta en liten hvile ved kysten, hadde vi et deilig stormøte. Våre kjære gjester var misjonær Hansen fra Peking og vår kjære amerikanske søster Tilman og Deckert. Br. Hansen er egentlig norsk. Han er født i Tønsberg av norske foreldre, men kom som 2 års gammel gutt til Amerika, så han er jo oppvokset og gått på skole der. Det var mange av de kristne fra landsbyene som kom til stormøtet og endel av dem gikk i dåpens grav med Jesus. Vi døpte tilsammen 20 lykkelige sjele. Det er deilig å se når kineserne tar slikt helt standpunkt for Jesus. En del av disse ble også døpt i Den Hellig Ånd og lovsangen til Herren var stor. Be for disse, kjære venner, som omtrent alle er nye på veien. Vi fikk også be med noen ufrelste og en del sjuke ble helbredet. Hvor det er velsignet at

alle ting kan vi bringe fram til Jesus, kjære venner. Det er en fullkommen befrielse i hans dyrebare liv. I denne vår og sommer har vi fått besøke mange landsbyer og ikke få kristne er det blitt rundt omkring etter at vi har virket der med dette frigjørende evangelium. Mange av disse byer er det første gang de hadde hørt evangeliet om Jesus, men vi ser hjertene som oftest er mest mottakelig på slike steder. De fleste av dem brøt med avgudene og alt faller med en gang. Ikke få avguder er brendt opp i denne vår. Takk og lov. Jesus har nå fått kommet inn i deres heim og takken og prisen er blitt til himmel som løste dem fra syndens lenker og bånd. Vi fryder oss for hver søster og bror som kommer med på den himmelske veien. Dette påskynder brudgommens komme i skyen. Å måtte skaren bli stor fra land av disse kjære dyrekjøpte sjele av den gule ras som Herren har kalt oss til å stå iblant. Vi er meget takknemlige til Herren som forundte oss å gå med oss saligt et buskap til Chinas mange millioner. I denne sommer har en av våre evangelister virket i Lantsun og Hu-Ju-hsien med evangeliet og ikke få landsbyer rundt omkring der har de besøkt. Dette er vårt gamle felt som vi var på det første år vi kom til China. Søster Christofa åpnet jo her i Lantsun sitt eget arbeid det første termin herute og det er ikke få kristne i den byen og byene rundt omkring der. Disse steder ligger jo på våre hjerter for å fortsette å gi dem evangeliet og alle spør og spør om ikke frøknene kommer til oss igjen. «Ja, det er vidder store, kjære venner. Arbeidet her i Kiao-chiang har øket veldig på disse kun 2 år vi har stått her og vi priser Herren for alt som har lagt sin velsignelse til og gitt oss kraft til legem og sjel å stå med våre kjære kinesiske venner i denne hårde krigens tid her ute. Fra vi forlot vårt kjære kinesere en tid i sommer, mens vi hadde en liten hvile, og inntil vi kom tilbake, så har Herren bevart dem underbart. Tross denne by har gjennomgått en stor krise her i sommer, så har dog Herren holdt sin hånd over vår stasjon, samt alle de troende heim. Vi bad intens for våre kjære kristne mens vi var borte at Herren ikke måtte la noe ondt nå deres telt. På flere steder har de troende blitt satt i fengsel og slått, og gjennomgått store lidelser. Disse stakkars kinesere lider fryktelig i denne tid og vi vil

deres kjære troessøsken i vårt kjære heimland: Be
 meget for deres kinesiske brødre og søstre i Herren.
 Vi fikk høre om alt det som var hendt i byen vår
 snart, så var det et stort under at de troende var blitt
 snart for alt.

Vi er så takknemlige til Herren som åpnet veien
 for oss tilbake igjen til Shansi, da det ikke er så lett
 å reise her nå i krigens tid. Fra Shi-chia chung
 tok vi en liten visitt på en dags tid for å hilse på
 våre norske søstre Dørum og Karlsen i Juan-Shih-
 sien. De var så gjestfrie og tok så innerlig godt imot
 oss.

De hadde stått på stasjonen i hele sommer da
 det var vanskelig for dem å forlate, men tross alt så
 var de så kjekke og frimodige, når vi tenker på alt
 de hadde gått igjennom i denne prøvningstid. Gud
 hadde velsignet arbeidet i denne krigens tid så vi ser
 Guds hånd er utrakt iblant folket. Vi har hørt at
 søstrene her har et velsignet arbeid med flere hundre
 kristne rundt omkring i landsbyene. De har nå vært
 i China i 21 år for å bringe kineserne Korsets evan-
 gelium. Måtte Herren åpne veien for dem til en vel-
 fortjent hvile i heimlandet snart. Denne perioden er
 gått. De har arbeidet ute 8 år denne gang. Gud
 velsigne dem.

På reisen denne gang savnet vi våre kjære søstre
 Alfahild og Asta som vi alltid er i følge med fra Pe-
 king; for vi har samme vei opp til Shansi, bare at vi
 har 80 kinesiske mil lenger inn i landet enn dem.
 Men på veien tar vi alltid inn om det kjære Tai-Juan
 sien, hvor søstrene bor og der er vi alltid som hjem-
 me. Nå reiste vi helt alene hele veien, da vi satte vår
 evangelist igjen i Peking for å gå på bibelskolen der
 i år. Vi hadde en deilig tur, men hvor meget en får
 å se og høre i denne tid på slike reiser og denne fryk-
 telige behandling som kineserne får av «filistene», det
 er grusomt å være vitne til. Dog meget kunne for-
 telles herom; men det er best å være forsiktig i denne
 tid. La oss løfte våre hender opp til Det Hellige kor-
 set for dem! Vi kjørte 120 li med kjærre fra Tai-
 hian-fu til Kiao-chiang, men på veien tok vi inn etter
 å ha kjørt 90 li til Fau-chiao-chuang, dette er søstrene
 Alfahild og Aastas utstasjon. Her var vi glade ved å se

deres kjære kinesere igjen og de gjorde det godt
 for oss her. Neste dag kjørte vi videre resten av vår
 vei fram. Veien var beredt for oss, da vi intet hørte
 eller så omkring.

Da vi kom fram til byporten var det så underlig.
 Vi så ingen kinesisk politi som vi før gjorde. Hva er
 dette tenkte vi? — Senere fikk vi høre om alle som
 var blitt drept og mishandlet her og hva byen had-
 de gått igjennom i denne senere tid. De spurte oss
 hvilken nasjon vi var og da de hørte vi var norske,
 så sa de ingenting. Men de går i byen og hører og
 hører om vi virkelig er norske. De er så tvilende
 og mistenksomme folk. Det er jo forfølgelse imot de
 engelske så de lider meget i denne tid. Vi har bare
 ett motto denne siste tid før Jesus kommer: «*Vinne
 sjele for Ham*»! Må Gud forunne oss ennu en tid
 for evangeliets skyld å så det «*Glade budskap*» mens
 døren ennå er åpen her ute. *Men hvor lenge vet vi
 ikke!* — Kineserne var så glade når vi kom tilbake
 til dem igjen, de hadde bedt meget om det, sa de. Da
 de hører om disse store vanskeligheter også for ut-
 lendingene, så tenker de at veien for oss kunne bli
 stengt opp til Shansi. Vi har nå tenkt å åpne «Bibel-
 klasse» her i høst og om mulig en klasse for barn.
 Og så vil vi om alt legger seg tilrette, ha vårt årlige
 høststormøte her og en rekke bibeltimer omfram.
 Vær så, kjære venner, med oss i bønn for arbeidet
 her ute i China. Be også for oss!

Vil så tilslutt sende vår hjerteligste takk for all
 hjelp i arbeidet til våre kjære venner som står bak
 oss i striden for å fremme Herrens store rikssak i
 China. Husk det er Herrens arbeid og Han vil selv
 berge sin grøde i lade. Takk og lov! Takk for ven-
 nenes forbønner. Det kjennes somme tider som in-
 gen kan rive oss ut. Halleluja!

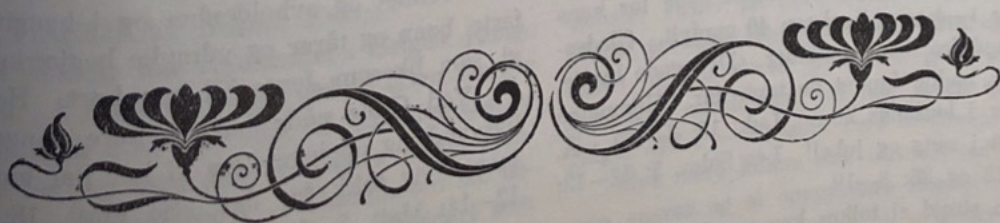
Vi har en veldig Gud! Sender her vår innerlige
 takk til venner og slektninger fjernt og nær. *Herren
 er trofast!*

Hilsen med salme 29, 11.

Eders i Herren forbundne søstre

Christofa Bundtland.

Inger Frellumstad.

DERSOM JEG HAR FUNNET NÅDE

AV O. KARLSEN

Undertegnede har blitt oppfordret å sende inn en personlig opplevelse fra feltet og det er en glede å etterfølge oppfordringen. Fra den åndelige slagmark kunne det være meget å fortelle som de fleste ikke ville tro en gang hvis enhver ting skulle oppregnes.

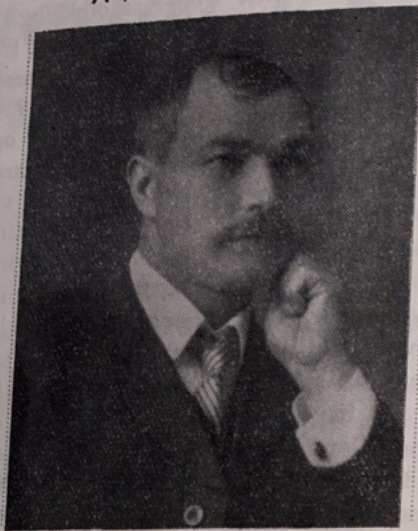
For ca. 29 år siden kom jeg til et mørkt sted i Vermland, Sverige. Bygden lå i et åndelig mørke. I heimet hvor jeg skulle ha mitt herberge var en gammel broder og hans husholderske som trodde på Herren. Møte etter møte ble holdt, men alt syntes håpløst ut.

Jeg bestemte meg for å reise derfra til et annet sted; for det så umulig ut. Men så ble det lagt på mitt hjerte å rette et spørsmål til forsamlingen om de ville ha et møte til før jeg reiste. Forsamlingen ga sitt bifall til at jeg skulle bli og møte ble bestemt på samme sted neste kveld. Så kom de ordene for meg: *Dersom jeg har funnet nåde for dine øyne så la hele forsamlingen falle på kne.*

Nå skulle min vesle tro prøves. Jeg sa til husholdersken i heimet neste dag: Jeg vil ikke ha mat idag. Jeg vil bare være opptatt med min elskede Jesus. Nesten hele dagen var jeg ute i naturen i bønn. Kvelden kom og huset ble fullt av bygdens ungdom. Ordet jeg hadde fått i ånden stod klart for meg: *Dersom jeg har funnet nåde for dine øyne o. s. v. Jeg visste ikke engang om disse ord stod i bibelen, men jeg fant dem siden der.*

Da møtetiden var kommet leste jeg et Guds ord og deretter sa jeg: Alle som vil være med til himmelen blir med på kne i bønn. Da falt hele forsamlingen unntatt to, men de bøyde seg på neste møte — på kne innfor Himmels Gud. Å, hvor stort. Tenk, jeg hadde funnet nåde for Guds øyne, som Moses i fortiden. (2. Mosebok 33: 13—17). Å, hvilken stund under bønner og tårer og nøddrop om å bli rensket. (1. Joh. 1: 9). Vi hadde alle funnet nåde for hans øyne. Nå ble 1—4 vers i salmen 40 oppfylt. Gledetårer randt ned fra manges kinder. Himmelen og jorden var i lovsangs kor. (Luk. 15: 3—10). Å, hvilken stund i sang og jubel! Les Salm. 5: 12—13; 89: 16; 30: 12 og 36: 8—10.

En sådan stund ei tolkes kan i ord.
Det var alt Himmelen her på jord.

Mange fikk se Guds store herlighet, av ham som gir sin underfulle fred. (Joh. 17: 22—26; Dom. 6: 23—24 og Efs. 2: 14). En tid senere ble de døpt i en sjø som het Stora Le.

Ved Guds nåde ble jeg frelst en tid.

Ungdommen sang og spilte åndelige sanger med fryd og glede. Ja de hadde fått et nytt hjerte (Esekiel 36: 26—27), en ny ånd og en ny lovsang. Salm. 40: 3—5). Nå var sangens tid kommet tilbake! (Høysangen 2: 11—12).

BØNN OG FASTE

er det sterkeste våpen mellom himmel og jord, gjelder ikke det. Bønn og faste nedbryter de sterkeste festninger som Satan og verden har. Jesus er gjennombryteren som går foran oss. (Mika 2: 13). Han har all makt i Himmelen og på jorden. (Matt. 28: 18). Bønn og faste har stor plass i Bibelen. Jeg har funnet 52 forskjellige vers om bønn og faste. «De holdt ved i bønn og faste. (Apgj. 14). De fastet i sju dager, står det. Fasten skal være til glede for oss og til vekst i troen. Det har vi opplevet. Gud være evig takk derfor. (Sak. 8).

Anna Fanuels datter tjente Gud med bønn og faste, natt og dag. (Luk. 2: 37). De fastet og ba og den Hellig-Ånd talte til dem. (Apgj. 13 og 2. Kor. 6: 4—5; kap. 11: 27 m. m.). Apostelen overga dem til bønn og faste. Om dette blir praktisert vil tegn og under skje nå som i den første tid. Dette er Herrens lære. (Apgj. 13: 2—12). Herren Jesus er den samme nå som den tid. Det som ser umulig ut for oss er mulig for ham. Frykt ikke. Bare tro. Alle ting er mulige for de som tror.

Herre Jesus forsøk vår tro!

I renhet og avholdenhet og i hengivenhet under faste, bønn og tårer og ydmyke begjæringer skal også vi, som likesom Jesus bli bønnehørt. Hebr. 5: 6—8).

Ved Guds nåde har vi flere ganger under vår livsvandring opplevet hva vi her har anmerket. Gud være evig takk for det. Se Matt. 18: 19; Joh. 14: 12—14; Matt. 7: 7—8; Joh. 15: 7—16 og kap. 16: 23. Bli stille for Jesus så vil den Hellig-Ånd gå i forbønn for oss. (Rom. 8: 26—27).

O. Karlsen.

De frie misjonærer.

«Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler». (Matt. 28, 19).

Siden disse ord uttaltes har århundreder rullet forbi, men oppgaven er den samme. Over hele jorden finner vi disipler idag som tror på evangeliets budskap. De alle verdens hjørner lyder i dag lovprisning til Gud. Det er fullbragt.

Befalingen gjelder også til Guds folk i vår tid. Det er så meget er vunnet, finns det uhyre mye igjen. Mange millioner behøver enda å høre budskapet fra Guds gata: Det er fullbragt.

I følge den nye verdensmisjonsstatistikk som ble utgitt av det internasjonale misjonsråd under forberedelsen av misjonskonferansen i Tamberam i India ble det gjort oppmerksom på at det enda er områder der en uhyre utstrekning hvortil evangeliet ikke har nådd. Hermed tenkes ikke bare på de hedenske land, men også på de såkalte «kristne land», hvor det fins store områder og folkeslag som er uberørt av evangeliet. — Verdens befolkning anslåes til 2035 millioner, hvorav bare omkr. 718 millioner er kristne. Av verdens befolkning hører 18 % til den katolske, 7 % til den ortodokse kirke og 10 % til protestantismen. Omkring 28,000 protestantiske misjonærer fra 451 misjonsselskaper, og 13 millioner protest. kristne står blant minst 1377 millioner ikke kristne!

Blant de 2035 millioner, som verdens befolkning utgjør, står også noen av utsendingene fra de «frie misjonærer» i Norge. Bare en liten håndfull sier dere. Det er vel; men dog en nokså stor prosent når det gjelder antall av misjonærer i forhold til ytere i heimlandet.

Vi skal prøve å gi en liten oversikt over de «frie» misjonærers virke. Om noen skulle bli uteglemt så er det ikke med vilje og de får da huske på at han som har «øye som farer over hele verden» glemmer ingen.

I AFRIKA. Belgisk Kongo.

De «frie venner» har virksomhet i Belgisk Kongo og Swaziland. I Belgisk Kongo virker «Den Norske Kongo-misjon», som misjonær Alb. M. Christiansen, er banebryteren for, og hvor han fremdeles virker sammen med broder Oddvar Berg. Virksomheten ble begynt for ca. 15 år siden. De har 3 nye arbeidere som skal for tur til å reise ut: Erling og Ester Kristiansen og Harriet Johansen.

Swaziland.

Her har de «frie venner» et av de eldste misjonsfelt, om ikke det eldste, som de «frie venner» opptok. Det var P. Evenstad og hustru og Tomine Evenstad som var banebrytere der. Nå arbeider deres datter Jenny Evenstad og T. Gjøsund og hustru. Søstrene Margit Haraldsen og Hansine Nesfossen arbeider på en annen misjonsstasjon der.

CHINA.

I China arbeider søstrene Dørum og Karlsen, Alf-hild Bjerva, Gunhild Gundersen, Asta Thuen, Christofa Bundtland og Inger Frellumstad.

Det har jo vært krig og vanskeligheter på dette felt i den senere tid, men arbeidet har hatt stor framgang. Mange er vunnet for Herren, døpte og lagt til menigheten. Guds kraft har også vært sterkt utgytt og mange kinesere er blitt fylt med Guds Ånd.

Jens Fjeld med hustru, F. O. Schrøder med familie og Helga Lundeby er fortiden hjemme.

INDIA.

I India virker Dagmar Jacobsen, Hilda Wergedal og familien Desmond. Hans og Marry Svendberg og Anna Jensen er fortiden heimme. Aslaug Bratås tenker å reise til India snarest mulig.

SYDAMERIKA. Argentina.

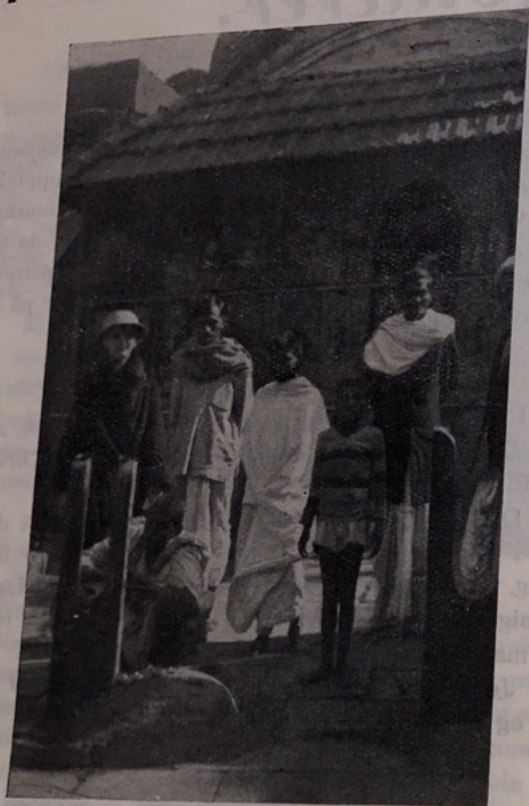
I Argentina arbeider Berger N. Johnsen. Det er ca. 30 år siden han opptok arbeidet her og særlig i de senere år har han fått se store frukter av sitt virke. Mange indianere er blitt frelste og arbeidet går fram.

De «frie venner» støtter også flere misjonærer delvis. Blant andre kan nevnes: Signe Pedersen, Inga Johnsen, Olga Schult og Torkild Rasmussen, som arbeider i China, og Gunhild Finstrøm, India.

Disse har kasserere blant de «frie venner», men flere andre støttes også mer eller mindre. I Nord-Norge arbeider 18—20 frie arbeidere og mange evangelister virker på flere stede i vårt land. I Norge arbeider 18—20 frie arbeidere og mange evangeliet og når deres arbeid en gang skal lønnes av ham som sendte dem vil nok ingen angre på at de fulgte kallet — og gikk med mesterens bud.

Mye mere kunne nok utrettes om vi alle kjente vårt ansvar og så oppgavens storhet og herlighet. Må Gud gi oss nåde til å bli arbeidere i vingården.

FRA MISJONSFELTET I INDIA

« . . . å rydde Hans veie, . . . for vår Guds miskundelige hjertelags skyld, som lot soloppgangen fra det høye gjeste oss, for å lyse for dem som sitter i mørke og dødsskygge, for å styre våre føtter inn på fredens vei. (Luk. 1: 76, 78, 79).

Lykksalige dag da soloppgangen fra det høye gjestede oss — *Jesus! Underfulle Jesus!*

Tiden går så fort og vi er så opptatt at brevskrivningen blir dessverre forsømt; men vi føler forvisst om at dere vil forstå. Opplevelsene har vært mange og varierende siden sist vi skrev; mange kampe men også seire. Hverken tid eller papir ville strekke til om alt skulle nedskrives.

Arnold har nå reist til Madras, hvor han studerer med målet å bli misjonslæge. Det var så underbart hvordan Herren åpnet vei for ham å komme inn på det Medisinske Universitet, og et sted hvor han får billig opphold. Be at han må bli brukt til sjeles frelse hvor han er.

I mai fikk vi brev fra en kaffeplantasje, 200 mil herfra, med begjæring om jeg kunne komme der og behandle noen sjuke. Reiste med banen 128 mil, så med buss 25 mil til Chikmagalur, hvor de kom med sin private bil og vi kjørte videre 35 mil gjennom

fjell og jungel. Både langs veien, på stasjonene og på plantasjonen gav Gud anledning å spre det livgivende ordet. Mange er det som kommer og søker hjelp til legemet; men hvor få tenker på den udødelige sjelen. Å, hvor megen lidelse og nød der er i verden — hvor lenge den ruin synden har etterlatt, både hva legeme og sjel angår. Ned gjennom tidsaldrene lyder det et modige ekko, «og med synden kom sorg, sykdom og død». Men priset være Gud for Golgata, som bringer seirens budskap og gir glede, sunnhet og evig liv. Halleluja!

Søndag morgen den 6. august besøkte vi Bangalore Centrale fengsel. Her er over 1000 fanger. Disse representerer 5 forskjellige raser og språk. Om kring 100 fanger fra en avdeling kom til møtet. Vi hadde sang, bønn og et budskap om Jesus som kvitende sorg til glede. De lyttet alle med stor oppmerksomhet. Evangelisten har utdelt 300 testamenter og 20 bibler iblant fangene og det var opprørende å se mange av dem komme til møtet med sine testamenter og bibler. Vi utdelte også da flere dele av skriften. Fra denne avdeling gikk vi til fengselshospitalet. Også her fant vi hungre sjele. Derfra gikk vi til barneavdelingen. Her var smågutter fra 10 til 15 år gamle. Hvor sørgelig å begynne på forbyrrens vei så ung. Mestdelen av dem forstod Hindi, så jeg talte til dem om Jesus som kan rense deres hjerter fra synd, så de slipper å stjele og gå til fengsel. De lofte at de ville be til Jesus. Da vi skulle gå kom en liten gutt og gav oss en blomst. Så besøkte vi den engelske og angloindiske del. Her var en europeisk ung mann og to angloindiske. Den førstnevnte var fra en hederlig familie i Nord-India. Han var der for bedrageri. Tårene kom i hans øyne når vi talte til ham om Jesus og Hans blod som renses fra all synd. Han sa: «Man tenker på disse ting når det er for sent.» Men vi svarede at nåden er evig fri og Jesus frelser til det ytterste. Han skal løslates neste uke etter 3 års fangenskap. Å, at han ville la Jesus sette sjelen i frihet. Han har en gammel mor, vi lovet å skrive til henne.

Dører åpnes på mange steder og ved Guds nåde og hjelp skal vi gå inn. Må Herren velsigne eder alle for eders hjelp med bønn og midler til Hans store sak. Han gir oss nåde å se til Himmelens fugler og betrakte markens liljer, og vente hjelp fra oven. Gud er trofast.

De hjerteligste hilsener fra oss alle her.

Eders forbundne og mot målet skuende

Br. og str. *Frank og Ananda Desmond*

I et sv
«Jeg er
er så forfer
klar forest
ikke noe o
det som de
hjertighet
er mulig å
fullt tilfre
etter å gj
bedre. Så

Når v

«Verdens

Døden

dør uten

at vår sak

ikke frels

ledes talte

Den

fikk føle

« . . . og

pine» . .

skriften k

i mennes

Om

dette så

mer, da

(Guds)

til livets

dommen

Hvis

heletatt

nådens

høsten b

neskene

forandri

Akk

og foral

Livet og døden.

AV ROLF WESTLIE

I et svensk blad fant vi følgende:

«Jeg er kommet til den oppfatning at døden ikke så forferdelig. Men jeg har heller aldri hatt noen forestilling om et liv etter dette. Jeg bryr meg ikke om hvordan det i det hele tatt går. Jeg tar det som det blir på den andre siden, det fins vel barmhjertighet også der. Jeg har erfaring på at det ikke er mulig å leve slik her i livet, at man kjenner seg fullt tilfredsstillet med sitt levnet. Man kan streve etter å gjøre det gode og vakre, jeg vet ikke noe bedre. Så enkelt og lettsindig tar jeg det». Vilding.

Når vi leste dette da kom apostelens ord i minne: «Verdens gud har forblindet de vantros sinn» . . .

Døden er forferdelig, — forferdelig for dem som lever uten håp og uten Gud. Det er mens man lever vår sak med Gud må ordnes. Etter døden gis der ikke frelse. «Beskikk ditt hus ti du skal dø». Således talte Herren fordem. Og: «I må fødes på nytt».

Den rike mann som berettes om i Luk. 16, 23, fikk føle at døden og dødsriket var forferdelig. . . . og da han slog opp sine øyne der han var i «dødsriket» . . . Livet etter dette og evigheten skildrer skriften klart. «. . . også evigheten har Gud lagt ned i menneskets hjerte». (Pred. 3, 11).

Om man ikke har klar forestilling om livet etter dette så gir dog bibelen klarhet her. «Den time kommer, da alle de som er i gravene skal høre hans (Guds) røst, og de skal gå ut, de som har gjort godt til livets oppstandelse, og de som har gjort ondt, til dømmens oppstandelse». (Joh. 5, 28—29).

Hvis man ikke bryr seg om hvordan det i det hele tatt går, da vil man en dag få høre: Kom ihu nådens og frelsens dag . . . Som utseden er slik vil døden bli. Som det blir på den andre siden er menneskene tvunget til å ta det. I dødsriket vil ingen forandring finne sted.

Akk, arme mennesker som tar livet så lettsindig og forakter nåden i Jesus Kristus. Har man valgt å

gå syndens brede vei så vil en dag Guds dom bli fullbyrdet: Helvede, — evig atskillelse fra Gud og hans kjærlighet blir menneskets lodd. O, — mørke evighet! —

Sant er det at det ikke er mulig å leve slik i livet, at man kjenner full tilfredsstillelse med sitt levnet. Saken er nemlig den:

All egenrettfærdighet er forkastet av Gud som et skittent klesplagg. Og: man blir skuffet over brystne håp og mange feilgrep. Slik er livet. — All strev for å nå fram til det gode og vakre drukner i endeløs mørke. Det mislykkes. Det er kun det nye liv ved tro på Kristus som gjør at menneskelivet får innhold. I *Ham er liv*. Derfor er det naturlig at det med levende kristendom følger en vidunderlig fred, glede og salighet. All strev etter å gjøre det gode når nok ikke fram.

Å nei, alle kommer nok i selskap med mannen i Rom. 7: «I meg, i mitt kjød bor det intet godt». Dog — Gud være takk — der fins utløsning i Kristus. Når mennesket er gått konkurs på alt sitt eget og syndeskylden blir levende for ens indre blikk, da — utbryter man fra et sønderknust hjerte: «Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme? Gud være takk, ved Jesus Kristus vår Herre. (Rom. 7, 24—25).

«Hva ingen annen i verden kunne, det både ville å kunne *Han*». —

Så flytter man, som en broder uttrykte det, fra knurregaten i Rom. 7 og over til takkestredet i Rom 8. «. . . ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus.» — Opplevelsen er: «Livet er Kristus og døden en vinning».

Fra det frelste, lykkelige menneske toner sangen fram:

«Salig da den som når alt svinner hen,
har Jesus og himlen igjen.»

Rolf Westlie.

30 år på misjonsfeltet.

Familien
Johnsen

Til sommeren kan misjonær Berger N. Johnsen se tilbake på 30 års arbeid i Argentina. Det er en lang arbeidsdag og mange hårde kamper som ligger bak disse år nå.

Det har vært savn, kamper og motganger, men også seire. Broder Johnsen har ofte vært sjuk og døden nær, men så har Gud grepet inn og reist ham opp igjen.

Den første tid var nok forferdelig. Ukjent og fremmed måtte han kjempe seg fram. Hedenskap uvitenhet og indianernes medfødte skyhet var faktorer

som ikke var lett å komme over. Dertil kom drikk og usedelighet som aldeles holdt på å ødelegge disse naturbarn. Han har ofte skrevet og sagt at det er et under at han lever, og han gir Gud all ære for hva som er gjort.

Nå kan broder Johnsen glede seg over å se mange av indianerne frelste og lykkelige i Herren. Hans misjonsarbeid er anerkjent av myndighetene. Hans ganger har uttalt sin tilfredshet med den forandring til det bedre som er skjedd med indianerne. Misjonærer har også gitt arbeidet mange lovord.

I Embarcacion, hvor han har bygget et stort møtelokale, samles mange indianere om Guds ord. Istedenfor å streife rundt omkring fillete, urene og ville, samles de rene og ordentlige til bønn og lovprisning.

Møtelokalet i Embarcacion rummer ca. 500 mennesker og er til tider overfylt.

For noen år siden brøt det fram en vekkelse i Chaco, en av de nordlige provinser i Argentina. Massevis av indianere overga seg til Gud. Flere hundrede indianere samledes for å høre Guds ord og mange ble frelste. Guds ånd falt på en mektig måte og hvor det før var drikkelag, slagsmål og usedelighet, ble det nå frelsesfryd og lovsang. Mange fikk der oppleve det samme som de første kristne opplevet den første pinsedag i menighetens historie.

Ved å se tilbake på de 30 år som snart er gått siden br. Johnsen opptok arbeidet i Argentina, stemmes hjertene til takk og lovprisning for Guds trofasthet og hjelp i den svunne tid. Br. Johnsen er nå utslitt og er pålagt av lægen å ta en liten hvil. Han har bestemt seg for å gjøre det og vi håper han nå gjør alvår av det.

Han har før fått en del penger for å reise til et sundere sted for å hvile, men brukte dem til arbeidet. Midler til virksomheten sendes undertegnede.

G. Iversen, postboks 52, Sarpsborg.

En del av forsamlingen. — Billedet er tatt tidlig en søndagsformiddag og bare endel kom med.

Hilsen fra belgisk Congo.

Vi har fått følgende lille utdrag av et privatbrev som ønskes inntatt. Brevet er fra Oddvar Berg:

Guds rike fred, med sal. 32, 8.

Hjertelig takk for brev idag, det gjør godt å se, at en ikke er glempt av venner. Dere heime aner ikke hvilken oppmuntring det er for oss herute i ødemarke å få brev. Det var en særlig stor glede å se alle de brev br. Christiansen tok idag. Det gjør meg også så glad; han trenger til oppmuntring, br. Christiansen, slik som stillingen er for ham. Han fikk med denne post penger, så han kan komme litt bort å hvile, og det er jeg så glad for; for det er så ondt å merke hvor sjuk og utslitt han har gått om dagene. Når jeg ikke makter å ta smertene fra ham er jeg glad for at han kan komme bort for å hvile litt, og komme sterk tilbake igjen til oppgaver som det er så mange av. Hvor stort det er, synes jeg for mitt eget vedkommende, at jeg i så tidlig alder har kommet ut i arbeidet på denne måte. Ja, Gud har vært usigelig god mot meg. Jeg kan aldri få fullt takke Ham. Nå har

jeg bare et eneste ønske: «Jesus ta meg som jeg er og gjør meg hva du vil». Når jeg ser alle disse oppgaver og det ansvar som hviler på en blir det så alvorlig for meg. Jeg ønsker å utføre mine oppgaver av et helt hjerte og legger hele min iver og energi inn i arbeidet.

Har også stor grunn til å være takknemlig for denne tid jeg har hatt sammen med br. Christiansen, for hva jeg har lært og hva jeg skal lære. Det er vel få som sitter inne med slik kjennskap til disse mennesker som han og kan behandle disse stakkars formørkede svarte som han. Ja,

det er et enestående eksempel som han viser sin yngre og uerfarne medarbeider. Det blir en lærerik tid for meg og håper til Gud at det skal bli omsatt i mitt liv, så jeg kan bli en dyktig og flink misjonær. Hjelp meg å be om dette venner. Gud som ga David denne oppmuntring vil framfor alt være min lærer og gjennom alt vise meg den rette vei og gi meg råd. Tenk å få råd fra hans øye, som farer rundt den ganske jord, for kraftig å støtte dem hvis hjerte er helt med Ham. Følger jeg Hans råd i et og alt skal jeg aldri ta feil.

NYE BUDBÆRERE

Til belgisk Congo:

Erling og Ester Kristiansen.

Til belgisk Congo:

Harriet Johansen.

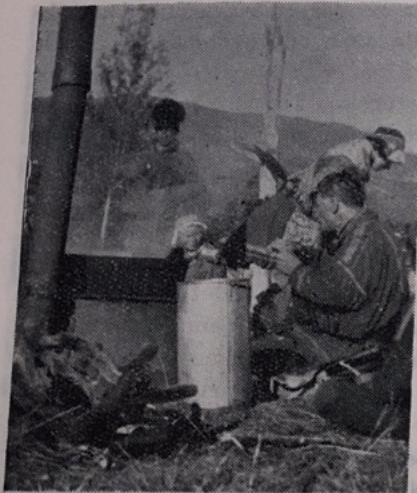

Til India:

Aslaug Bratås.

VIDDAS FOLK.

Av Henrik Eilertsen.

Fra Rostadelven.

Lappene koker
renskjøtt i en
bryggepanne.

Et lenge følt ønske om å komme i nærmere berøring med flyttelappene i Troms fylke fikk jeg oppfylt i sommer.

Der er, jeg hadde nesten sagt, selvsagt, delte meninger blant oss såkalte «frie vitner» ang. nødvendigheten eller kravet av et sådant virke. De aller fleste er av den mening, at det læstadianske syn, for kristendomsutøvelse er så rotfestet hos dem, at de er uimotagelige for andres syn, og for Bibelen i særdeleshet.

Men alt etter besøket i første lappeleir måtte jeg innrømme at jeg hadde tatt feil, for også jeg delte de andres syn iså måte. Dette er imidlertid mere sant om de såkalte sjølapper.

Og etter hvert som besøkene ble flere, og kjennskapet større, vokste min erkjennelse i så måte.

Det er sagt om lappene at de er et religiøst folk, det vitnesbyrd er sant. Jeg skulle ønske at respekten for Guds ord var like stort blant oss som hos lappene.

Her må nesten nevnes et par trekk, for at dere kan forstå meg. Til en av leirene hadde jeg syklet vel 60 km. fra mitt heim, og nå kunne jeg ikke komme lengere med sykkel. Da det alt var sent på kvelden, bestemte jeg meg for å overnatte og fortsette til fots neste dag.

Jeg gikk inn på en bondegård og ba om tillatelse å slå opp mitt telt på eiendommen. Værsågod, ble det svart. Da jeg gikk kom fruene etter og tilbød en seng inne. Jeg hadde dog lyst å ligge i teltet. Nå ja, jeg valgte teltplassen like ved elva. En stund etterpå klokken var nå blitt over 23, jeg hadde forberedt

meg på en liten blunn, begynte plutselig endel å skrike. Jeg undret meg på hva det kunne være, da lappene venet tiltok etter hvert. Tilslutt stod jeg opp og gikk ut. Nå så jeg lapper allevegne, og særlig nede ved elva litt høyere oppe.

Det viste seg å være omtrent halvdelen av befolkningen i den leiren jeg hadde tenkt meg til. En del av dem skulle til Tromsø med renskjøtt. Og her kom de dragende med hele skrotter, andre med dele derav og atter andre med levende dyr.

Og alle skulle de over elven. Da den ikke var så ganske liten måtte man benytte båt, og derfor gikk de i leivenet. Lappene skrek om hverandre, fergemannen en robustet døling, som hadde fått kjennskap til at jeg var en leser, svor så det var en gru, — og ikke å forglemme, bikja, — lappens trofaste ledsager. Avgustnatten var så vakker, ikke et vinnpust fra nord i retning, så det var kanskje derfor leivenet syntes så intenst. Da det ikke kunne bli tale om søvn ga jeg meg i samtale med dem.

Etter hvert kom der mere ro over dem, og jeg samlet seg i små flokker rundt om i den vakre bjørkeskogen hvor bålene knittret. Jeg gikk fra flokk til flokk og møttes med smil og nikk fra alle. Da klokken var 5 om morgenen mente jeg å ha delt ut traktater og bibeldeler til alle og ruslet så til teltet. Selvfølgelig hadde jeg fått kaffe hos lappene, men natten hadde vært kall, så jeg frøs og var sulten. Mens jeg sitter i teltåpningen og varmer mine frosne lemmer i morgensolen, kommer et ungt par bort til teltet. Endelig sky til begynne med, men tilslutt kommer det: «Kan ikke også vi få av de vakre bøkene som de andre har fått?» «Jo, med glede», svarer jeg. Gledestrålende gikk de og andre kom til. Det fortsatte på den måten utover morgenen. Da klokken er 7 er der en hel liten flokk inne og utenfor teltet. Samtalen går fritt og uhindret. Og når jeg stemmer i å synger: «Som armest læ mu occam», «han søkte meg i nåde» da foldes hendene mens mennene blotter sine hoder.

Jeg mente at nå var det ikke noe å gjøre oppe i leiren og ville snu. Men det var det ikke tale om mente de. 9 timer senere var jeg i leiren. Kåtene og teltene, 12, 14 i tallet, ble gjestet alle. Og alle var de like interesserte.

Det skal innrømmes, at man bygger ikke opp lokale frosamlinger blant «Viddas» folk, men ser man

(Forts. side 160).

Blant dødsdømte fanger.

Det var i 1932 på min reise ut til Kina. Båten reiste med la til ved en brygge på Phillipinerne. Et stykke av oss passasjerere gikk iland for å se om. På vår runde kom vi til et fengsel. Det var på topp tiden, da det var atgang for besøkende, og vi benyttet anledningen og henvendte oss til dørvokteren som låste opp en stor jernport og bad oss inn. En andre jerdør ble låst opp og vi gikk opp en trapp i høyde av annen etasje. Foran oss hadde vi en høy mur med vei oppå og gelender på begge sider. Vi gikk rett fram oppe på muren og kom til en rund buene, hvorfra vi hadde utsikt til alle fangenes hus, som lå rundt om, avdelt med høye murer. Der var en plass for tusen fanger, ble det fortalt oss.

I det ene gårdsrum var det soldater. I neste øyeblikk spilte hornmusikken og alle fangene kom marsjerende ut og stillet seg opp hver i sine gårdsrom.

Rett fram var to hus, som så mørkere ut enn de andre. Gluggene med jerngitter for, var små. Der var det intet liv å se. Ingen kom ut av disse rom. Det var for dødsdømte ble det fortalt oss.

En knugende følelse bemektiget seg meg. «Det er et sted, hvor du burde være,» lød det i mitt indre — den største av alle syndere». — Det følte som om jeg måtte rope ut: «La alle disse gå — jeg er den skyldige.»

Først da jernporten var lukket og fengslet var bak oss, følte det lettere å puste.

Det var i Shangnan. — Den øverste mann nest etter mandarinene var hr. Liu fra Honan. Han har vært pastor i baptistmisjonen. Av den grunn var det lett for oss å få atgang til fengslet. Ja, i grunnen så var vi meget velkomne ikke bare av fangene, men også av deres voktere, for det var flere stykker som i høy grad trengte tilsyn.

Vi banker på døren, som er låst utenfra. En hånd stikker ut gjennom en glugge og låser opp. Døren åpnes og vi kommer inn i en trang gård, og blir stående rett inn i oppsynsmannens rom. Han sitter på en benk, hvor han har hatt seg en hvil. «Jeg kan ikke se trygt om natten og må benytte anledningen å ta meg en lur om dagen», forklarer han. «Er her mange

fanger?» spør vi. «Ja, nå er her bortimot 50 og de fleste av dem er dødsdømte,» får vi til svar.

Vi tar forbinningssaker med, går gjennom rommet ved siden av og inn til fangene. Nå står vi midt iblant dem. Det er røvere og mordere, men ikke lenger å frykte for — mennesker lik dem vi daglig ferdes iblant, bare med den forskjell at de er innesperret og går med lenker, fordi hatet, hevnlysten og begjæret i deres indre har gitt seg utslag i handling.

Et par stykker har bandasjer om hodet. De har fått hugg av sabler. På mitt spørsmål forteller den ene, at han er svimmel og kvalm, og kan intet spise. Jeg løser opp bandasjen og finner at hjerneskallen er kløvet så hjernen ligger bar. Noen små bensplinter blir plukket ut av såret som blir rensset og ny forbinning lagt på.

Flere andre kommer med forskjellige slags lidelser og blir hjelpne. Etterpå setter alle seg ned i gården og så får de høre om Jesus, som forlot himmelen og kom ned på jorden, ga sitt liv og utgjød sitt blod, ikke for å frelse rettferdige, men syndere. Før vi forlater stedet har vi en bønnestund på kne sammen med dem.

Det samme gjentar seg dag etter dag. Sårene læges. Ja, endog han med det fæle hugg i hodet er kommet over den verste fare. Hjernen er ikke lenger synlig, for såret har nesten lukket seg. Matlysten er kommet tilbake, og det er et glimt av levelyst i øynene. Han går fri om uten lenker, og det blir fortalt oss at han kan bli frigitt, for han er ingen røver.

Evangeliet om frelsen, som de har fått høre har heller ikke vært forgjeves. Ansiktene har fått et lysere uttrykk. De har lært å be til Gud og bekjenner at siden de lærte å be har de fått mere ro i sitt indre. 20 stykker skriver sine navn, at de vil tro på Jesus i liv og død.

Når du leser dette så er nok flere av disse fanger ved en kule eller et hugg befordret inn i evigheten. Bøy nå dine kne og be for dem hvis liv er spart at det ord de har fått høre ikke må være forgjeves, men at vi må få møte dem igjen for Guds ansikt.

Marie Syltevik
i «Misjonsbladet».

UNDER GUDS BESKYTTELSE

Det var langt ute i regntiden, som gjerne ute på Madagaskar varer like fra oktober til mars, og er så viktig om det ikke skal gå galt med risen, som jo gasserne lever mest av. Den kan nemlig bare plantes når akrene står under vann.

Vi var helt under jul og enda var det ikke kommet en regndråpe. Full av angst spurte vi vår himmelske far hva han ville gjøre med oss. For vi visste at om Gud ikke snart ville sende oss regn, ville hædningene si: «Det er misjonærenes skyld», og vende sitt raseri mot oss.

Eller de ville si: «Det er gudenes straff for å noen av oss har vendt seg til europeernes Gud.»

Og folket samlet seg på gravstedene og ropte til sine døde fedre om hjelp. Og så ofret de, først høns, hvis blod de stenket på graven. Og siden, da det ikke hjalp, okser.

Okse etter okse ble slaktet. Slik holdt de på flere dager i trekk. Men framdeles intet regn.

Da ble de rent som rasende, svinget i luften med sine lambaer og ropte:

«Det er misjonærens skyl! Skal vi dø av sult eller skal vi drepe ham?»

Det var anføreren som spurte, og folket svarte: «Vi skal drepe ham?»

Og dermed satte hele svermen på sprang nedover bakken mot stasjonen.

En av våre kristne, som hadde hørt på, var imidlertid løpet i forveien til oss og sa: «Steng godt til for huset; nå kommer de for å drepe dere!»

Vi gikk da inn, falt på kne og anbefalte vårt liv i Guds hånd. Så bragte vi våre barn til et sikkert skjul i huset og gikk igjen ut i haven for å se hva de ville gjøre.

De var kommet så nær at vi kunne høre hva de sa.

Anføreren vendte seg igjen til folket og spurte:

«Skal vi drepe europeeren?»

«Ja».

«Skal vi drepe hans hustru?»

«Ja».

«Skal vi også drepe den minste?»

«Ja» lød svaret.

Så samlet de stein i sine lambaer, mens andre under de frykteligste skrik svinget med spyd og lange kniver — ferdige til å kaste seg over oss.

Da kom med ett et forferdelig tordenskrall, så

hårdt som det bare høres i de varme land. Og tidlig falt det noen store tunge regndråper til jorden.

Det kom som et slag over de vile hedninger. De for fra hverandre og søkte ly i noen hus der ved veien.

De kristne som hadde samlet seg hos oss, ropte da: «Vår Gud har talt!» Endog en vennligsinnet hedning som ikke hadde vært med i de andres ofringer, ropte over til dem og sa: «Ja, de kristnes Gud har talt; han hører bønner!»

Men litt etter hvert kom de seg av skrekken. Og da det bare ble med de første få regndråper, nærmet de seg igjen truende til stasjonen.

Våre kristne gikk imot dem og sa at hvis de gjorde de misjonæren ond, ville dronningen ta deres liv.

Det syntes å skremme dem litt; og så sier anføreren: «Det er nå sent idag, og når I sier at de kristnes Gud har talt, så skal vi ikke gjøre dem noe ond idag. Men kommer det ikke regn om tre dager, så sverger vi ved våre guder at både misjonæren og hans kone og barn skal drepes.» Det bud bragte våre venner oss tilbake, og så drog massen hver til sitt.

Den natt sov ikke misjonæren og hans hustru. Han gikk vakt om huset den hele natt, og hun satte ved sine to barns seng. De sov så søtt begge to. Og det kunne de nok gjøre. For Guds engler holdt vakt også over dem den natt.

Men neste dag kom — også uten regn. Da sendte misjonæren sin familie til en annen stasjon for at iallfall deres liv kunne bli spart. Selv ble han tilbake for å vokte sin stasjon.

Tredje dag kom, det var søndag. En masse folk kom til kirken, også av dem som hadde villet drepe misjonæren.

Han talte først lenge alene med sin Gud, så gikk han inn i kirken.

Og han talte, som han aldri før hadde gjort, om den store allmektige Gud som hadde skapt himmelen og jorden, og uten hvis vilje ikke en spurv faller til jorden, om hvorledes han lukker himmelen til når han vil, og gir regn og fruktbare tider når han vil. — Til slutt bad han Gud innerlig om regn og, at han ikke ville straffe oss for våre synder.

Den gudstjeneste grep alle. — Selv anføreren for dem som hadde villet drepe misjonæren, kom hen til ham, rakte ham sin hånd og bad om tilgivelse. «Jeg

(Forts. side 160).

SE Den hellige krig.

AV G. IVERSEN

Vi har i de senere år opplevet at flere land har oppfordret sitt lands ungdom til å fylkes under fanene for sitt land.

Vi så det blant annet under borgerkrigen i Spania, hvor ikke bare landets folk, men også mange utlendings fulgte kallet og stillet seg under fanene. Ja, helt vårt vesle land, langt oppe i nord var det ungdom som våget liv og helse for å kjempe for den sak som de trodde på.

I de spennende dager før verdenskrigen strømmet i massevis av Englands ungdom frivillig fram for å la seg innrullere i landets forsvarsmakt. Det var fedrelandet det gjaldt og uten å vike tilbake for de store ofre fulgte de kallet.

— — —
Vår Herre Jesus Kristus har også kaldt sitt folk til krig. Ikke en krig med kanoner og krigsfly eller andre krigsvåpen som spreder død og fordervelse over land og folk, men mot synd og ugudelighet. Han ga oss befalingen om å preke evangeliet for hele verden, hjelpe de svake og fattige, og løse de bundne.

Har du og jeg stillet oss villig her?
På et stort misjonsmøte i Edinburgh holdt dr. Duff, som hadde arbeidet i India som misjonær i 25 år, en tale. Han hadde arbeidet slik i evangeliets tjeneste at han selv var helt nedbrutt. Nå var han kommet heim til England for å oppflamme sine landsmenn til aktivt misjonsarbeid.

Han talte lenge om nøden og behovet etter misjonærer i India, og holdt på til han falt sammen av overanstrengelse, utslitt og overanstrengt som han var.

Han ble av venner bragt inn i et tilstøtende værelse, og der kom læger tilstede som behandlet ham, så han tilsist kom til seg selv igjen.

Da han ble klar over hvor han var, reiste han seg og utbrøt: «Å, bring meg tilbake og la meg få sagt hva jeg skal si dem fra min Herre og Mester!»

Vennene forsøkte å hindre ham i dette og forsikret ham at det kunne i hans nuværende svakhetstilstand drepe ham, men han svarte stille: «Jeg vil gjøre det, selv om jeg skal dø av det».

Så hjalp de ham tilbake.

Da den svake, hvithårede mann viste seg i døren til salen, støttet av sine venner, sprang hele forsamlingen opp og ble stående ærbødig, mens tårene fikk fritt løp hos mange, idet de betraktet den gamle,

prøvede veteran. Han nådde fram i salen og sa med skjelvende stemme:

«Fedre og mødre i Skottland, er det sant at dere ikke har flere sønner å sende til India, til arbeid for den Herre Jesus Kristus? Kallet lyder høyere og høyere derute fra om hjelp, men det er få som kommer fram for å svare på kalet. Dere samler penger i bankene, men dere tenker ikke på å samle penger til de arbeidere som kan gå ut og søke å frelse menneskene. Hvis dronning Viktoria ønsker soldater til sin hær i India, så gir dere frivillig deres sønner, da taler dere ikke om at de mister sin helse i det usunde klima, men år den Herre Jesus kaller på arbeidere, da svarer Skottland: «Vi har ikke flere sønner å gi!»

Derpå vendte dr. Duff seg til møtets president og sa: «Hr. dirigent, hvis det er sant at Skottland ikke har flere sønner å gi til tjeneste for den Herre Jesus Kristus og hans arbeid i India, så reiser jeg derut i morgen. Jeg har mistet helbred og krefter derute og kom heim for å dø, men hvis der ingen andre er som vil gå ut og vitne for de indiske hedninger om frelsen i troen på Jesus Kristus, så skal de dog vite at der er en gammel skotte, som er rede til å dø for dem. Jeg vil gå tilbake til Gangeflodens bredder og der legge ned mitt liv som et vitne for Guds sønn».

Kjære kristne lesere. Er dere villige til å ofre noe for evangeliets utbredelse? Det ropes etter frivillige til den hær som bærer korsmerket i sitt banner. Fra China, India, Afrika, Syd-Amerika og jorden rundt lyder ropet. La oss høre det og følge kallet, og slutte oss til Kristi krigshær.

Br. Syvertsen skrev en gang om: Kristi hær bl. a. følgende:

«Denne hær fører et mildere sprog enn svære kanoner kan føre.
Den bruker ei vold, men utfører dog hva kuler og krutt ei kan gjøre.
Den rykker ei fram i en sluttet tropp,
Men spredes på feltet og gir ikke opp om høsten er stor og arbeiderne få,
så mange alene i kampen må stå.
I øst og i vest, i syd og i nord,
dypt inne i Afrikas hjerte,
de bringer Guds levende hellige ord,
og lindrer all nød og all smerte.
De pleier de syke, som lidende lå og ventet på hjelp i nøden.
De hjelper de gamle og redder de små,
som ellers var prisgitt til døden.
De store og stinkende tropiske sår forbindes med varsomme hender.
De sprer evangeliets lys hvor de går,
og går der hvor Herren dem sender.»

UNGDOMSSPALTE

Blekkhuset.

Johanne var syv år gammel og Marie var otte. De bodde ved siden av hverandre og var ordentlig gode venner. Johanne var liten, mørk og vilter, Marie var lys og stille men bestemt.

En dag lekte de flyvemaskin. De fløy rundt oppe på border og stoler og på pianoet uten å røre gulvet. Plutselig veltet de et blekkhus, blekket fløt utover det nye gulvteppet.

De så forskrekket på hverandre.

«Fort,» sa Johanne, «vi tar en klut og tørker opp, hvis vi ikke sier noe til mor, tror hun det er piken som har gjort det, så slipper vi straff.»

«Nei, det er uærlig, så får kanskje piken straff,» sa Marie.

«Det tror jeg ikke. Hun er jo voksen. I hvertfall vil ikke jeg risikere noe.»

«Mor ville ikke bli lei på meg, hvis jeg tilstod at jeg hadde gjort det,» sa Marie.

«Tror du ikke? Mor ville sikkert bli sint,» sa Johanne.

«Frøken på søndagsskolen sa vi skulle si det som er sant. Og det vil jeg gjøre, jeg bryr meg ikke om hva du sier. Piken skal ikke ha ubehageligheter for vår skyld.» Marie sa det bestemt.

Hun gikk av med seiren denne gangen. Johanne var nok litt redd, men hun fortalte alt til moren. Til hennes store forbauselse ble hun ikke sint, hun syntes naturligvis det var ergerlig med det pene teppet, men hun tilgav.

Det kunne ikke Johanne glemme. Søndagen etter på fortalte frøken på søndagsskolen om den tapte sønn. Hun fortalte om hvorledes han hadde syndet og at da han kom og bekjente for faren, fikk han full tilgivelse. Den lille piken hørte godt etter. — Da lærerinnen var ferdig med å fortelle, gikk Johanne bort til henne. «Er virkelig Gud slik?»

Lærerinnen så inn i hennes ivrige ansikt og sa: «Hvordan da, Johanne.»

«Du sa han lignet faren til den tapte sønn, hvor galt det enn er, det vi har gjort, tilgir Han, hvis vi bekjenner og sier at vi er lei for det?»

«Ja, Johanne,» sa frøken. «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettfedig, så han forlater oss syndene og rensar oss fra all urettferdighet.»

«Kan jeg altså være en tapt datter?»

«Naturligvis kan du det Johanne, — hva er det som er i veien?»

«Jo, jeg har gjort så forferdelig meget galt, — jeg er en stor synder, og jeg vil så gjerne bli tilgitt.»

«Hvis du forteller det til Jesus, så vil han tilgi deg.»

Johanne gikk tankefull heim fra søndagsskolen. Moren undret seg over at hun var så stille resten av dagen.

Da hun skulle legge seg, knelte hun ned ved siden av sengen for å be aftenbønnen sin. Hun fortalte Jesus alt om seg selv, og bad Ham tilgi henne alle hennes synder, og rensa henne fra all urettferdighet.

Johanne glemmer aldri den gangen hun vasket blekkhuset, og Marie fikk henne til å bekjenne det. (»Barnas Søndagsblad».)

Kom til Jesus!

Og tenk på din skaper i din ungdoms dager før de onde dager kommer. (Pred. 12, 1.)

Det er mange ungdommer som sier at kristendommen bare er for gamle folk. Men der tar de feil. Det står jo at vi skal tenke på Gud i ungdomsdager før de onde dager kommer. Å være frelst i ungdommen er det beste en kan oppleve. Det er ikke noe tvang eller noen trelldom. Nei det er glede og fred i den hellige And. Tenke seg til å leve ute i synden til en blir 60—70 år og så vende seg til Gud. Da er jo nesten hele livet spilt, og da kan det hende det er for sent. Hvis du tar imot Jesus nå mens du er ung så blir du spart for meget her i livet.

Da kan du syng:

Ung, frelst og glad. Æren skal Jesus ha.
Han som kan samle, unge og gamle
til lovsang for frelsen han ga.

Kanskje du synes du er for ung? La ikke djævelen få innbilt deg det. Alle som vil kan komme til Jesus, det er ikke noen alder. Stor eller liten, kom just som du er, Jesus vil frelse deg, Han har deg kjær, synger vi i en sang.

Da kan du være med på møter og prise Jesus. Og tenk vi har det beste tilslutt. Oppe i himmelen skal vi evig være, der hvor Jesus er, og love og prise Hans hellige navn.

Derfor kom til Jesus og fred du får. Bry deg ikke om hva kameratene sier, men kom i Jesu navn.

«Søk Herren mens han finnes og kall på Ham den stund Han er nær.»

Josef Iversen.

DET VAR ET UNDER.

Ja, så sa ihvertfall innbyggerne som kjente til, hvordan isforholdene var.

For tre år siden hadde vi besøk av br. Enok Wangberg sist i november. Han kom inn til årsfesten, vi bestemte oss for å ha noen møter sammen. Vi bestemte også møte ved Josefvannet, et sted like i nærheten. Møtet skulle holdes kl. 17, og da er det svært heroppe på de årstider. Dertil var det månebrakt og lite, eller ingen snø, som gjorde det ennå vanskeligere. Imidlertid tok vi avgårde og bestemte oss for den korteste vei.

Jeg hadde hørt at vannet skulle være delvis frosten, men noen av dem som var på festen hadde gått ut, men hvordan de hadde gått visste jeg ikke. Vi hadde tatt med oss en spark, som vi hadde

tenkt å bruke på vannet og ellers etter veien som var delvis belagt med holke. Da vi kom til vannet kunne vi så vidt skjelne spor etter sparker, som hadde vært ute på isen. Jeg mente å følge langs stranden dit møte skulle være, men kommet halvveis kom jeg ihu, at ved å følge den kursen ville vi måtte passere en elvemunning, og den skjønte jeg var åpen. Vi var nå kommet så langt, at ved å vende om å ta den motsatte vei ville vi komme for sent til møtet.

Til Wangberg sa jeg intet, men i mitt hjerte var jeg angst. Til å begynne med skulle Wangberg sitte foran og jeg skyve, men han ble for tung for meg og vi byttet om. Nå satt jeg foran og ga retning. Jeg var mest kjent og skulle være kjentmann.

Vi så lyset på skolen og til å begynne med hadde

vi kurs for lyset, men drevet av en indre tilskyndelse svingte vi mer og mer til venstre. Vel, vi kom til lands, og snart var vi ved bestemmelsesstedet. Skolen var full av folk som hadde ventet en liten stund. Da jeg fortalte hvordan vi hadde kommet over vannet, gikk det en mumlen gjennom forsamlingen, og man så på meg som en der drev gjøn med dem.

Imidlertid ga Herren oss et godt møte. Men etter møtet var slutt, flokket man seg om oss, og vi ble utspurt. Jeg ga da på nytt, og nå en mere detaljert beretning om hvordan vi hadde gått. Noen sa: Det er ikke sant, og nevnte navnet på en mann som hadde vært nede ved vannet tidligere på dagen for å se om vannet var frosset, og han hadde sagt at det var åpent. Vi fortalte hvor «sparken» vår stod nede ved bredden, og mente å ta den samme vei tilbake. Det ble det nå ikke tale om, og mens vi gikk inn i et hus for å drikke kaffe, hentet en av guttene «sparken» vår og vi måtte ta en annen retning tilbake.

Den neste dag visste det seg at just den veien vi hadde fart, var isbelagt. Hadde vi fulgt retningen på lyset hadde vi kommet i åpent vann bare 30 meter fra det sted vi tok land. Ennå i dag taler man om det merkelige, at ikke vi gikk oss ned den høstkvellden, og mann imellom sies det: «det var et under».

Henrik Eilertsen.

Under Guds beskyttelse.

(Forts. fra side 156).

har hørt så meget idag,» sa han, «om den store Gud, at jeg er blitt redd — og bedrøvet over hva jeg har villet gjøre.»

Og endelig — ettermiddagen den samme søndag kom regnet. Både den dag og de følgende i slik mengde at da julaften kom, stod alle marker under vann!

Og jeg skal tro det ble glede og takk den julaften!

Men det største av alt var at fra den tid begynte mange flere å komme til kirken og skolen, for å høre mer om denne forunderlige Gud. Og mange av dem som den dag hadde villet drepe misjonæren, ble senere oppriktige og trofaste venner.

(«Helg og Høitid.»)

Ting som enhver gutt skulle vite

En gutt søkte om arbeid i et kontor, han hadde ingen annen anbefaling enn at hans lærer sa han var en god student; han var nylig kommet til byen.

«Sett deg der og legg sammen disse tall,» sa forretningsmannen og gav ham noen regnestykker; jeg må ha svaret om 15 minutter.» Gutten satte seg ned og begynte.

I de 15 minutter kom der 5 mennesker inn i kontoret, en hund kom og snuster på ham, telefonen ringet mange ganger, og der var endel uro ute i gangen. Men gutten vedble å arbeide.

Forretningsmannen fortalte ham da han hadde utført sitt arbeid ganske riktig, at han var den første gutt som hadde greid denne prøve. De kommer her og la seg forstyrre av allting,» sa han, «men du bare utførte ditt arbeid. Jeg vil gjerne ha deg.»

Herav kan dere se hvor nødvendig det er å utføre sitt arbeid godt. Hvorledes det vil gå dere senere avhenger, under Gud, av hvorledes dere arbeider idag. Hvis du legger hjerte og sjel inn i ditt arbeid, dine studier, din lek, så vil alt lykkes for deg.

Viddas folk.

(Forts. fra side 154).

en oppgave å gi dem Guds ord, er her en herlig gjerning. Sent vil jeg glemme da en gammel lapp med tårefylte øyne og høytidelig stemme leste: «Han gir alle profetene det vitnesbyrd, at hver den som tror på Hans navn, får syndenes forlatelse ved Hans navn.»

Flere oppmuntrende trekk kunne berettes, men artikkelen er allerede blitt for lang, så her må jeg slutte.

Det siste jeg hørte fra leiren da jeg brøt opp var «Du må komme tilbake til neste år».

Lever vi, og det forøvrig legger seg tilrette, vil det ikke være meg imot. Men kanskje var det både første og siste gang jeg hadde en sådan anledning. Imidlertid er jeg takknemlig for den som ble.

Kjære venner la oss også be for «Viddas» folk.

Henrik Eilertsen.

Ligård Hansen

BOK OG PAPIRHANDEL

Sarpsborg

Telefon 1055

Troende venner!

BESØK BANK-KAFEEN

(TRYGVE GABRIELSEN)

Pløensgt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo.

God middag - kaffe og smørbrød.

Rimelige priser.